

MIRCEA RUSU: „Nu știu ce înseamnă fericirea“

Născut în zodia Racului, la Brașov, Mircea Rusu a absolvit I.A.T.C. în anul 1986, la clasa prof. Ion Cojar, asistent Gelu Colceag. Rolul de absolvire a fost Mackie-Șiș din *Opera de trei parale* de B.Brecht, în regia lui Ion Cojar.

A fost repartizat la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, unde a jucat în spectacolele *Troilus și Cresida* de W. Shakespeare, regia Ștefan Iordănescu, *Patima roșie* de M. Sorbul, regia Nicolae Scarlat, *Omul nu-i supus mașinii* de Tudor Popescu, regia Ștefan Iordănescu.

În 1990, prin concursul inițiat de Andrei Șerban, a devenit actor al Teatrului Național din București, unde a fost distribuit în *Trilogia antică*, *Cine are nevoie de teatru*, *Noaptea regilor*, *Livada de vișini* (regia, Andrei Șerban), *Domnișoara Julie* (regia, Șt. Iordănescu), *Păsările* (regia, Niki Wolcz), *Ghetou* (regia, V.I. Frunză).

A jucat în spectacolele TV *Oglindă* de Dumitru Solomon (regia, Silviu Jicman), *Examen de diplomă* de C. Banu (regia, Dan Puican).

A fost distribuit de Sergiu Nicolaescu în filmul *Oglinda*.

Joacă în serialul TV *Inelul cu briliant*, scenariu de Ștefan Radoff după romanul *Amîndoi* de Rebreanu.

Prin evoluția sa artistică, marcată de izbînză, Mircea Rusu a dăruit scenei românești o personalitate specială, complexă și o voce limpede care, deja, ne-a spus atîtea...

L-am văzut cîntînd și dansînd. L-am văzut în roluri de fină introspecție psihologică. L-am văzut interpretîndu-l pe Iason. L-am văzut grăbindu-se spre repetiții și copleșit de aplauze.

Dincolo și dincoace de orice, el este Actorul. L-am întîlnit pe Mircea Rusu la Teatrul Național, într-o zi înfrigurată de toamnă. Între două repetiții, mi-a răspuns, alegîndu-și, dintre gînduri obosite, sinceritatea.

■ Ce a generat prima ta apropiere de lumea teatrului?

Gustul pentru teatru mi l-a dezvoltat mama, în copilărie, ajutîndu-mă să devin un bun spectator. Apoi, pe la 17 ani, la Brașov, am jucat pentru prima dată în piesa *Adolescentul* de Horia Lovinescu. Deci, am vrut să fiu actor din copilărie, am înțeles că pot pe la 17 ani, dar, datorită unor întîmplări ciudate, unor conjuncturi aparte, mi-a fost amînată cu cîțiva ani opțiunea pentru Institut.

■ Cu toate acestea, în 1982 ai intrat la Institut...

Da, după munca de a mă convinge că pot deveni actor, în 1982, deși au fost doar două locuri „la băieți”, am intrat George Alexandru și eu. Primul an l-am avut profesor pe Amza Pellea, iar următorii trei, pe Ion Cojar.

■ Întîlnirea cu Amza Pellea a avut un impact aparte asupra evoluției tale ulterioare?

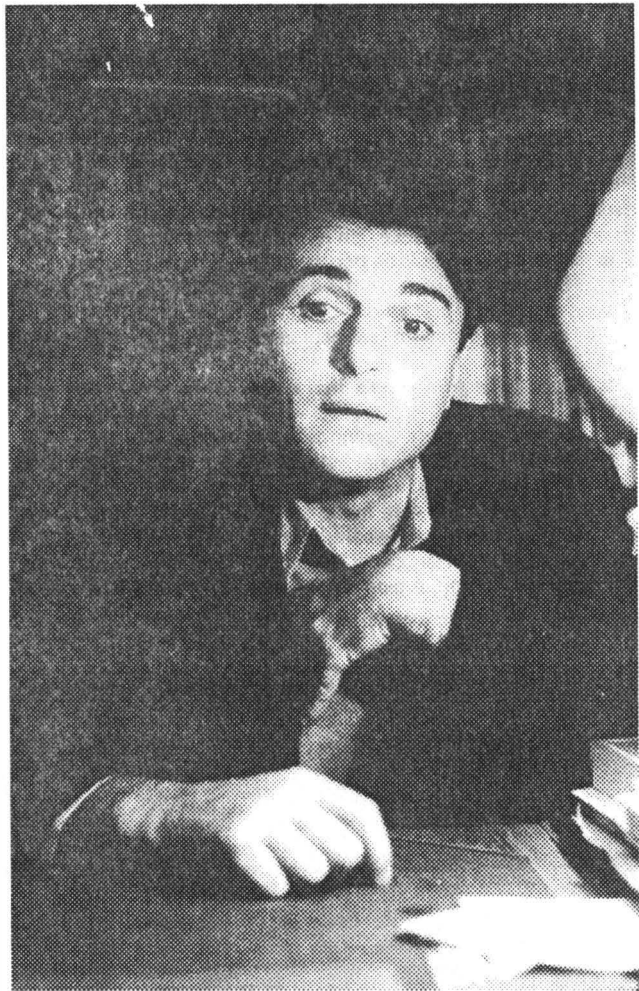
Am fost absolut fascinat de personalitatea lui Amza ca om, ca artist și ca profesor. De la Amza am avut bucuria de a înțelege, prin exemplul lui personal, ce important este să fii modest, fiind de fapt valoros. Eu, deocamdată, sînt modest. Amza a murit pe 12 decembrie 1983 și spun acum, în paranteză, că sper într-o comemorare pe măsura grandorii lui.

■ Deci, ai absolvit la clasa prof. Ion Cojar...

Pe care îl consider un profesor absolut deosebit, unul dintre cei mai mari profesori din Europa.

■ Ce ne poți spune despre întîlnirea cu Andrei Șerban?

Datorită faptului că părinții mei ascultau „Europa liberă”, am auzit de Andrei Șerban încă din anii '70. Știam că este un mare artist român, autoexilat în S.U.A. Cînd a fost anunțat concursul, m-am prezentat cu mare emoție, cu credința că-mi poate schimba

destinul artistic. Spre marea mea bucurie, așa a și fost, deoarece am jucat în absolut toate spectacolele montate de Andrei Șerban. Pîna acum.

■ Ce relație se stabilește între Mircea Rusu și personajele pe care le interpretează?

Mă pot transpune în alt caracter, dat nu pot „umbra” la mîniile și bucuriile mele. Sînt eu, cu aceiași ochi, cu același glas... Singurul lucru care nu-mi aparține sînt situațiile în care este pus personajul pe care-l interpretez.

■ Crezi că ai putea practica altă meserie?

N-aș putea. Am fost student la Silvicultură, în Brașov, și am renunțat.

■ Te influențează prezența criticilor în sală la premieră?

Acum, într-o foarte mică măsură, dar mă influența foarte mult în vremea studenției. Mi-am dat seama între timp de subiectivismul unora dintre critici. Se pare că unii dintre ei nu iubesc actorii.

■ Cum lucrezi la elaborarea unui personaj?

Lucrurile sînt extrem de deosebite de la o piesă la alta, depind de regizor, de autor, de colegi. Nu vii cu planul de acasă. Bănuiesc că așa sînt foarte mulți actori, puțini fac rolul așa cum vor ei, independent de ceea ce-i în jur.

■ Ce-ți place să faci cînd nu ești pe scenă?

Fac sport și văd sport. Îmi rostuiesc timp, cu încăpăținare, să joc tenis și să văd emisiuni sportive.

■ Ce părere ai despre condiția actorului român, astăzi?

Condiția actorului român din vremurile acestea este nemeritată. Oficialitățile ne dau senzația, exact ca în vremea anterioară, că sîntem o „păturică” socială tolerată și mă gîndesc,

cînd spun asta, nu doar la salariile mizere. Te-ai gîndit vreodată de ce nu au făcut și nu vor face actorii grevă? Pentru că oficialitățile ar rîde, iar ceilalți oameni ar spune doar: „uite, săracii, și aștia mor de foame”.

■ **Crezi că s-ar putea trăi fără teatru?**

Din punctul de vedere al celor care sînt în fruntea țării, cred că ei pot trăi fără teatru. Nu i-am prea văzut în ultimii trei ani. Petre Roman a fost zărit la teatru, după ce n-a mai fost prim-ministru. Cred că, în ochii celor de care vorbeam, sîntem șomeri ce așteaptă cumiși să li se dea ajutorul de șomaj.

■ **Întrezești vreo soluție pentru această stare de lucruri?**

Singura soluție ar fi să se depășească complexul „Ceașescu”. El a vrut să distrugă cultura, acordîndu-i 0,33% din venitul național, iar acum „se încurajează” cultura, acordîndu-i-se 0,35%...

■ **Cum este atmosfera în Teatrul Național, privită din interior?**

O spun cu toată convingerea și fără teamă de ridicol: atmosfera în Teatrul Național este extraordinară. Am relații și cu alte teatre din București (și nu numai), de aceea pot spune că în Teatrul Național atmosfera mi se pare mai curată. La atmosfera din teatru, însă, trebuie să ții și să participi. E ușor să înjuri sau să proslăvești. Lingăi și „critici” la adresa celorlalți sînt pe toate drumurile. De aceea, e bine să păstrezi o anumită igienă, la care toți trebuie să contribuim. Acest lucru, la Național, se întîmplă.

■ **Ce-ai face dacă într-o zi ai fi numit directorul Teatrului Național?**

N-aș înțelege nimic. Aș fi stupefiat toată acea zi.

■ **Cărui sentiment îi acorzi cea mai mare prețuire?**

Prieteniei. Am prieteni foarte buni, la Brașov; asta pentru că în București sînt doar de trei ani.

■ **Care este cea mai mare dorință a ta?**

Să înțeleg ce se întîmplă cu mine, cu nația noastră amărită. Atunci cînd această nație a avut posibilitatea să fie liberă și înstărită, a ratat! Se pare că istoria nu e prea darnică. Dacă vom rata și următoarea posibilitate de a ne fi bine, s-ar putea să fie ultima...

■ **Ce înțelegeți prin succes? Cum înțelegeți fericirea?**

Nu pot să spun că am trăit încă această stare. Am fost doar în preajma ei. Și nu știu ce înseamnă fericirea. De altfel, probabil din frică de egocentrism, nu prea vorbesc despre mine.

■ **Ce crezi că ar trebui să se întîmple pentru ca relația dintre public și teatru să devină ideală?**

Pentru ca relația spectator-teatru să fie optimizată, urez excelentului public român de teatru să scurteze perioada de tranziție și să fie convins că tranziția este de la rău către bine. Nu ca acum, cînd tranziția pare a fi de la „un rău” către „alt rău”... Doamne-ajută!

CLARA MĂRGINEANU

© Mircea Rusu în Domnișoara Julie de Strindberg la TNB, cu Maia Morgenstern